

uvedeno to, co bylo předmětem původního podání, totiž tvrzení, že žalovaný směnku nepodepsal. Právem tedy o této námitce bylo provedeno další řízení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelka napadá rozsudek odvolacího soudu z důvodů čís. 1 až 4 § 503 c. ř. s. Zmatečnost a vadnost řízení spatřuje v tom, že směnečný platební příkaz byl doručen žalovanému dvakrát a že bylo přihlíženo k obsahu námitek podaných teprve po druhém doručení. Tuto výtku činila dovolatelka již v odvolání, odvolací soud ji správně již vyvrátil a dovolatelka se poukazuje na příslušné správné důvody napadeného rozsudku. Dovolací důvody čís. 1 a 2 § 503 c. ř. s. nejsou proto opodstatněny. Rozpor se spisy vidí dovolatelka v tom, že odvolací soud stojí na stanovisku, že námitky žalovaného byly podány včas. Tu však jde o právní úsudek odvolacího soudu, jež lze napadati jen s hlediska dovolacího důvodu čís. 4 § 503 c. ř. s. Avšak i po právní stránce posoudil odvolací soud věc úplně správně a dovolatelka se poukazuje i v tomto směru na správné odůvodnění napadeného rozsudku. Nesejde na tom, že na směnečném platebním příkazu bylo vytištěno poučení, že námitky proti směnečnému platebnímu příkazu musí býti podepsány advokátem. Podal-li žalovaný přes to námitky bez podpisu advokáta, jde jen o formální vadu a soud musí v takovém případě postupovati podle předpisu § 84 a 85 c. ř. s. Že advokát jest pak oprávněn nahraditi chybné podání novým podáním, vyplývá také z rozhodnutí sb. n. s. čís. 8630, jehož se dovolatelka sama dovolává. Ovšem nesmí toto nové podání obsahovati námitky, jež nebyly již v původních námitkách. Poněvadž mezi tím byly podány námitky podepsané advokátem, bylo zajisté zbytečno vrátiti původní námitky podle § 85 c. ř. s. za tím účelem, by byly opatřeny podpisem advokáta. Dovolatelka přehlíží, že hlavní námitka žalovaného, že nepodepsal zažalovanou směnku, byla již v původních námitkách a že nebylo přihlíženo při rozhodnutí sporu k ostatním námitkám obsaženým v novém podání.

Čís. 9327.

Pojišťovací smlouva.

Byla-li účinnost pojišťovací smlouvy odložena, až pojistník převezme pojištěné auto, šlo o výminku rozvazovací. Dostavením se rozvazovací výminky zaniká pojišťovací smlouva. Pojišťovně přísluší nárok na pojišťovací premii až do konce pojišťovacího období, v němž byla zpravena o zánikovém důvodu.

Pro otázku ristorna jest nerozhodno, z jaké příčiny zájem na pojištění přestal (se neuskutečnil).

(Rozh. ze dne 29. října 1929, Rv I 1589/28.)

Žalovaný pojistil se u žalující pojišťovny proti povinnému ručení z provozu automobilu a pojistil i vozidlo. Pojišťovací návrh byl sepsán dne 9. května 1927, mezi zástupcem pojišťovny a žalovaným bylo ujednáno, že žalovaný zůstane svým návrhem vázán až do opatření auta. Žalobkyně přijala návrh žalovaného dne 25. května 1927, žalovaný převzal vůz dne 31. května 1927. Proti žalobě o zaplacení premie za rok 1927 namítl žalovaný, že koupě auta byla stornována dříve, než vešlo pojištění v platnost, o čemž prý byla pojišťovna zpravena. *Procesní soud prvního stolu* žalobu zamítl, *odvolací soud* uznal podle žaloby. *Důvody*: Odvolací soud opakoval důkaz svědkem Josefem D-em, zástupcem pojišťovny, a zjišťuje na základě jeho výpovědi, že bylo mezi ním a žalovaným ujednáno, že žalovaný zůstane vázán svým návrhem až do opatření vozu, že žalovaný v této době vůz již koupil, ale ještě nepřevzal, že ručení žalobkyně mělo nastati teprve po oznámení o převzetí vozu na základě telefonického nebo telegrafického hlášení svědkova, že svědek to oznámil žalovanému, že tento před převzetím vozu návrh neodvolal, že svědek poslal žalovanému dopis žalobkyně ze dne 25. května 1927, že žalovaný na to nic neodpověděl, že svědek oznámil převzetí vozu žalobkyni v den převzetí, by bylo dosaženo krytí pro žalovaného. Není sporné, že se převzetí vozu stalo dne 31. května 1927. Z těchto zjištění plyne, že žalovaný byl vázán svým návrhem ze dne 9. května 1927 až do převzetí vozu, že žalobkyně přijala návrh žalovaného dopisem ze dne 25. května 1927. Tím vznikla smlouva pojišťovací mezi stranami, její účinky měly však nastati teprve po převzetí vozu. Žalobní prosba byla zamítnuta proto, že žalobkyně prohlásila přijetí návrhu po uplynutí čtrnáctidenní lhůty ve smyslu § 1 pojišť. řádu. Při tom bylo přehlédnuto, že podle § 168 zákona ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák. ve smyslu vládní nařízení ze dne 9. prosince 1919, čís. 652 sb. z. a n. ještě nevstoupilo v platnost ustanovení § 1 pojišť. zákona. Poněvadž žalovaný byl vázán svým návrhem až do opatření si vozu, poněvadž žalobkyně přijala jeho návrh před převzetím vozu, nebyl žalovaný dne 31. května již oprávněn, by jednostranně ustoupil od pojišťovací smlouvy a může žalobkyně uplatňovati svá práva z ní. Poněvadž z dopisu ze dne 3. června 1928 vychází na jevo, že převzala krytí ve smyslu všeobecných pojišťovacích podmínek žalovanému známých a v rozsahu návrhu od 1. června 1927, poněvadž výše premií vychází na jevo z návrhu, jest žalobní prosba odůvodněna. Při tom se poznamenává, že § 7 pojišť. zák. ještě neplatí.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Prováděje dovolací důvod podle čís. 4 § 503 c. ř. s., poukazuje dovolatel především k tomu, že již dne 31. května 1927 oznámil žalobkyni, že upustil od koupě automobilu (ne však od pojišťovací smlouvy, jak dodává), že tím byla zmařena ujednaná výminka (dies a quo) pro účinnost pojišťovacích smluv, a že, any sice byly pojišťovací smlouvy uza-

vřeny, ale nestaly se účinnými, nevzešlo ani pro pojišťovatelku nebezpečí, ani nenastala pojistníkovi povinnost, platiti premie, poněvadž smlouvy jako celek zůstaly bezúčinnými, nenastala pro obě smluvní strany účinnost. Dovolatel upírá prohlášení žalobkyně ze dne 1. června 1927 o převzatém ručení jakýkoliv význam, tvrdě, že, an žalobkyni dne 31. května 1927 prohlásil, že automobil vůbec nekoupí, tedy že ho od dodavatelky nepřevzme, bylo před tím učiněné prohlášení žalobkyně o vzetí auta do ručení ukvapené a bezdůvodné a nemohla žalobkyně po dojití řečeného prohlášení jednostrannými prohlášeními učiniti pojišťovací smlouvy účinnými. Tvrdí tedy, že tu nedopadá ustanovení § 63 zákona ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. z. o pojišťovací smlouvě, že, ana nenastala dosud účinnost pojištění (nikoliv pojišťovací smlouvy, jak dodává), nelze mluvit o zájmu na pojištění, a nelze použití ustanovení § 63 (1) odst. 2 věty uv. zákona. Dovolatel přehlíží, že žalobkyně neopírá žalobní nárok o jím uváděné ustanovení, nýbrž je opírá o ustanovení druhého odstavce § 63 uv. zák., podle kterého platí to, co jest ustanoveno v prvním odstavci řečeného předpisu, i o případě, bylo-li pojištění vzato pro budoucí zájem a nevznikl-li zájem na pojištění vůbec. Podle § 63 uv. zák. zaniká pojišťovací smlouva již po zákonu, bez vůle, po případě i proti vůli stran dostavením se určité zrušovací podstaty podle zvláštní úpravy v pojišťovacím zákoně, není-li zájem na pojištění při jeho počátku, když zájem na pojištění přestane po jeho počátku, a když pojištěný zájem budoucí vůbec nevznikne. V tomto případě jest smlouvu o pojištění budoucího zájmu; jehož vznik není jistý, pokládati za smlouvu pod výminkou. Bylo zjištěno, pokud se týče usouzeno odvolacím soudem a dovolatel tomu ani neodporuje, že se mezi stranami pojišťovací smlouvy sice uskutečnily, že však účinnost jejich měla nastati teprve, až dovolatel pojištěné auto převezme. Za tohoto zjištěného stavu jest považovati výminku za rozvazovací, za jejíž pendence náleží už právo nabyvateli. Proto neprávem upírá dovolatel prohlášení žalobkyně ze dne 1. června 1927 právní význam, neboť prohlášením tím zavázala se žalobkyně, uznavši také tak uskutečnění a hotovost uzavřených pojišťovacích smluv, vzítí pojištěné auto v ručení. Jest tedy v souzeném případě mluvit po dostavení se rozvazovací výminky skutečně o zániku pojišťovacích smluv a nelze tvrditi, že v takovém případě (2. odst. § 63) vůbec nevzejdou pojišťovací smlouvy, jak činí Hermann Otavský str. 131, jenž tento případ posuzuje jen s hlediska odkládací výminky, přes to, že zákon i v druhém odstavci § 63, podle něhož platí totéž, co stanoveno v odstavci (1), zřejmě předpokládá zánik pojišťovací smlouvy, o němž jest právě řeč v odstavci (1). Opírá-li tedy žalobkyně žalobní nárok o ustanovení odst. (2) § 63 uv. zák., přísluší jí nárok na premii až do konce pojišťovacího období, v němž o zánikovém důvodu byla zpravena. Stornovací dopis dovolatelův ze dne 31. května 1927, pokud se týče ze dne 1. června 1927, došlý dne 2. června 1927, je jako jednostranný projev pro trvání smlouvy bez právního významu. Bez významu jest ovšem i mínění žalobkyně, vyslovené v odvolací odpovědi, že dovolatel přivodil zánik zájmu na pojištění. I kdyby šlo jen o pouhé storno

(ve vlastním smyslu) a nikoli o *ristorno* podle pojišťovacího zákona, přísluší pojišťovateli nárok na premie v mezích ustanovení druhého odstavce § 63. Jest zásadou zákona, že smluvní poměr pojišťovací nepřetrvává zájmu na pojištění, a jest pro otázku *ristorna* nerozhodno, z jaké příčiny zájem na pojištění přestal, pokud se týče, se neuskutečnil.

Čís. 9328.

Byla-li do soudního smíru pojata lhůta, ve které může ta i ona strana odvolati smír, jde o lhůtu smluvní, pro niž platí předpisy §§ 902 a 903 obč. zák., nikoliv § 89 org. zák.

Námítka věci (smírem) vyrovnané jest námítkou hmotněprávní, nikoliv námítkou věci pravoplatně rozhodnuté, k níž by bylo přihlížeti z úřadu.

(Rozh. ze dne 30. října 1929, R I 854/29.)

Návrh vymáhajícího věřitele, by na základě smíru byla povolena exekuce, s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, ježto byl smír žalovaným odvolán a věc dosud není skončena. R e k u r s n í s o u d exekuci povolil a zároveň zrušil z úřadu další řízení ve sporu jako zmatečné, počínajíc nařízením roku na den 12. června 1929. D ů v o d y: Stížnost byla shledána opodstatněnou. Ve sporu týchž stran u p r v é h o s o u d u zn. sp. C IX 4397/28 o 1.770 Kč s přísl. uzavřen byl dne 15. května 1929 podmíněný smír, podle něhož zavázal se žalovaný, že zaplatí žalující na úplné vyrovnání žalobního nároku 900 Kč a na útratách částku 1.273 Kč 26 h do 10. června 1929 pod exekucí. Smír ten měl se státi pravoplatným, nebude-li žádnou stranou do čtrnácti dnů odvolán. Při nedodržení platební lhůty smírem stanovené oživuje celá pohledávka původně žalobou požadovaná 1.770 Kč s přísl. Poněvadž při soudním smíru jde o smlouvu stran, jest ve smíru stanovená lhůta k jeho odvolání lhůtou práva hmotného a mohl smír stranami býti odvolán nejpozději dne 29. května 1929 včetně. Strana žalovaná odvolala však smír podáním došlým na soud podle podacího razítka teprve dne 31. května 1929, tedy opožděně a jest nerozhodno, kdy podání to bylo dáno na poštu, poněvadž předpisy § 126 c. ř. s. a § 89 zák. o org. soudní o započtení běhu podání na poště při lhůtě práva procesního, nemají tu místa, nýbrž platí tu předpisy § 902 a 903 obč. zák., ježto jde o lhůtu hmotného práva. Na prvním soudu bylo, by vyrozuměl strany, že se smír stal následkem jeho opožděného odvolání pravoplatným a jest ustanovení roku na 12. června 1929 ve sporu a další ústní jednání, a jmenovitě přípuštění důkazu o tom, kdy podání smír odvolávající dáno bylo na poštu, zbytečným a zmatečným. Bylo proto odůvodněné stížnosti vyhověno, mobilární exekuce byla povolena a zároveň bylo další řízení ve sporu, počínajíc nařízením roku na den 12. června 1929, jako zmatečné z úřadu zrušeno.

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolacímu rekursu dlužníka potud, že zrušil napadené usnesení, pokud jím bylo ve sporu zrušeno z úřadu